

Hé.

Hallo.

Hé, hallo.

Daar bent u dan.

Daar is de lezer. Mijn lezer.

Hoe vaak heb ik aan u gedacht?

Hoe vaak heeft u aan mij gedacht?

En nu zien we elkaar dan.

Eindelijk.

Wij zijn onder elkaar en wij zijn één persoon, verenigd in de tekst. Wij zijn de heilige drie-eenheid.

Woorden. Overal woorden.

Hoe het u vergaat, weet ik niet. Ik zink weg in gelukzaligheid.

Gelukzaligheid vermengd met angst.

Maar geen slechte angst. Goede angst. Hanteerbare angst. Een lichte vorm van angst, die in staat is lust op te wekken.

Het gevoel dat een boven ons gestelde deze gezamenlijkheid ontdekt. Ons betrápt en bestraffend toespreekt.

Laten we er samen het beste van maken. Straks ligt het in stukken.

Ik heb de hele avond rondjes gelopen door de buurt. Ik zag u zitten, achter het raam. Boek in de handen, ogen op de tekst. U was goed uitgelicht. Er hing iets roods om u heen. U zag mij wel en deed alsof u niets zag.

Lang heb ik getwijfeld, voordat ik aanklopte. Ik had geen zin u te storen en ik was niet dapper genoeg om naar u toe te bewegen. Er is in deze omgang geen sprake van romantiek, alleen van angst.

De lust die mij op de been houdt, dient geblust. Ten koste van alles en iedereen en zeker ten koste van u. U behoort mij toe. Ik hoef u alleen in te lijven. Ik heb allang gezien dat uw huid strak om uw lichaam zit. Uw vlees benadert de kneedbaarheid waarbij ik gedij.

Ik manoeuvreer alles naar de lyriek.

Ik negeer de beslistheid van gebaren. De gebiedende wijs die ik u opleg als het boek en u en ik plots in één ruimte zijn. Het is een grenzeloos verlangen naar de dood die in mijn oren suist. Het is u of ik en het wordt: wij.

Toen ik een eerste versie van dit boek aan mijn uitgever liet lezen, zei hij: 'Kun je er niet een hoofdstuk bij schrijven?' Dat verbaasde me. Meestal wil mijn uitgever dat ik hoofdstukken schrap.

Ik was zo verbaasd, dat ik wat hij daarna zei niet goed hoorde: 'In de Meerman-boeken gaan we dwars door de tijd. Een nieuw boek voegt er een thema aan toe en verdiept de rest. Omdat we heel veel al weten, denken te weten, voelt het nu als een puur vervolg, en niet als een nieuw boek dat zonder de andere delen 100 procent bestaansrecht heeft. Dat vind ik jammer.'

Op de dag waarop hij dit zei, las ik een gepubliceerd dagboek van iemand met wie ik een jaar of vijf bevriend dacht te zijn. 'Wat is een schrijver zonder publiek? Een schrijver zonder publiek. Wat is een schrijver met een handvol beleefde lezers? Een piepklein schrijvertje. Ik ben een piepklein schrijvertje.'

Ik weet weinig zeker, maar ik weet wel dat het geen zin heeft om je zelfbeeld af te richten tot je dergelijke zinnen begint te produceren. Waarom zou je ooit iets typen als je dát denkt? En vervolgens schrijven?

Dezelfde dag had ik een vriend van de middelbare school op bezoek. Hij was er ineens weer, nadat ik hem jaren niet had gezien. Waarom zocht hij me op? Het gesprek liep stroef, als altijd, als sinds het begin van onze vriendschap, die – bedacht ik na zijn vertrek – geen vriendschap was. Onze band was al die jaren een schaduw van een gevoel dat ooit op vriendschap had

geleken. Ik ben loyaal, ook aan niet-vriendschappelijke vriendschappen.

Wat bepaalt mijn leven? Ik denk: de verbeelding, voortgestuwd door verdrongen herinneringen, borende obsessies en zich opdringende emoties die ik op afstand probeer te houden.

Alles wat ik schrijf ontstaat als gas, of olie, of steenkool, of diamant, of als alles waar hoge druk en lange tijdspannes bij komen kijken.

Geef mij een verhaal en ik begraaft het. Geef mij een plot en ik rust niet voordat het is verdwenen, uit het verhaal geperst, vergaan.

Ik mijn pas wanneer de tijdlagen in elkaar zijn geduwd, en de gebeurtenissen onherkenbaar vervormd. Mijn manier van werken bestaat uit: wachten. Wachten en dingen bedenken die ik niet meteen op papier mag zetten.

Een verhaal ontstaat langzaam en geduld is het parool. Ik gebruik het werkwoord 'mijnen' in de inmiddels verouderde betekenis. 'Tot zijn eigendom maken, in bezit nemen. Thans verouderd.' – zegt het Woordenboek der Nederlandse Taal (zelf ook verouderd, zeg maar gerust: verdwenen).

In bezit nemen: dat is het. Ik neem mijn verhalen in bezit. Ik maakt ze tot mijn eigendom. Ze zijn de tot eigendom van Thomas Meerman gemaakte entiteiten die, aan het licht gebracht, niks hebben in te brengen. Mijn verhalen komen uit mij voort en ik win ze: als ze klaar zijn om te worden gemijnd.

Ik wil mij verlossen uit het literaire verhaal, om tot een eigen vertelling te komen. Ik neig naar het fragment, waaruit ik mij tegelijkertijd wil verlossen, omdat ik streef naar een verhaal.

Het fragment is de bouwsteen van een kooi die ik als eenheid wil zien, niet als een bouwwerk dat uit losse eenheden bestaat.

Lang verhaal kort: ik moet iets toevoegen aan dit boek, om-

dat het anders meer van hetzelfde lijkt. Hier iets invoegen over Gerard Reve, die snedig reageerde op het verwijt dat hij zichzelf te vaak herhaalde: 'Wie moet ik anders herhalen?'

Ik schrijf sommige dingen niet op omdat ik er bang voor ben.

Ik schrijf niet over mijn dochters, die ik nu al meer dan tien jaar niet zie, omdat – ja, waarom niet? Ik wil ze wel zien, ik heb gevraagd of ze mij willen zien; en het is er nooit van gekomen. Niet ben ik, zoals sommige vaders schijnen te doen, op de deur van mijn voormalige huis gaan bonken om toegang te eisen, om te eisen dat ik ze, desnoods heel even, mocht zien.

Hoewel ik mij weinig schuldig wens te voelen, voel ik me soms schuldig over de drastische scheiding met hun moeder en de daaruit voortkomende verwijdering. Ik heb weinig verdriet in mijn leven, niet meer. Maar de afwezigheid van mijn dochters is een verdriet. Ik ben nu de vader die ik vroeger niet wilde hebben, en nooit zou zijn: de altijd en overal afwezige.

Schrijf alsof je een schroef in je vlees draait. Als het pijn begint te doen: doorgaan met draaien. Draai de schroef zo ver mogelijk door.

Schrijf uit tekort. Schrijf op wat je denkt en droomt. Schrijf alsof je onder je eigen huid kunt kijken, je bent een camera. Je ziet: vlees, spieren, organen, bloed- en zenuwbanen, botten.

Schrijf over dingen die meestal onbeschreven blijven. (Schrijf, dus: over je dochters.)

We zijn in Tivoli, toen nog Tivoli aan de Oudegracht: mijn eerste vriendin, een vriend van haar en diens vriendin. We zijn allemaal midden twintig en ik voel me oud. Het is de avond van mijn vijfentwintigste verjaardag, maart 1990, de kaartjes zijn een verjaardagscadeau; wat die vriend en die vriendin erbij doen is me, dan nog, een raadsel.